

‘Dankzij de vrijwilligers heeft mijn leven een positieve wending genomen, zonder hen had ik het waarschijnlijk niet gered’

- Esmael

In gesprek met Esmael Zamani, 30 jaar, werkzaam in de accountancy en één dag in de week docent op Nyenrode. Naast deze functies is hij raadslid voor D66 Zoetermeer.

In groep 7 van basisschool het Zwanenbos werd Esmael samen met klasgenoot Hossein uitgekozen om mee te doen aan een programma, vergelijkbaar met het mentorproject van Jong Perspectief. Hij was gekoppeld aan vrijwilliger Gaby en samen met Hossein en zijn maatje Myrthe trokken zij een jaar lang er op uit.

Esmael: ‘Met regelmaat denk ik nog terug aan deze tijd, de uitstapjes die we maakten, maar ook waarover we met elkaar spraken en de verhalen die ze vertelden. Het jaar met deze twee vrijwilligers heeft veel voor mij betekend.’

Waarom was jij uitgekozen om mee te doen aan dit project?

‘Ja, dan zal ik je eerst eens wat meer over mijn achtergrond vertellen’, steekt Esmael van wal.

‘Als zevenjarig jongetje vluchtte ik met mijn moeder en mijn zusje uit Afghanistan en kwamen wij in Nederland terecht. Mijn vader en de oudste twee zussen konden niet mee, dat werd te gevaarlijk. De eerste jaren hebben we gezworven van AZC naar AZC; van Ter Apel, naar Zwolle, Emmen, Waddinxveen, Leiden, Boskoop om uiteindelijk in Zoetermeer terecht te komen.

In het AZC in Waddinxveen bekommerde vrijwilligster Angela zich om mij en mijn zusje.

Mijn moeder proefde de vrijheid in Nederland en ging veel uit. Dat was lastig te combineren met de zorg voor haar kinderen. Mijn zusje en ik waren veel alleen en op onszelf aangewezen. Angela gaf mij en mijn zusje extra taallessen en ondernam uitstapjes met ons, bijvoorbeeld naar het pretpark. Ze heeft er ook voor gezorgd dat wij naar een Nederlandse school konden toen wij naar het AZC in Leiden vertrokken.

Daar kwam ik ook voor het eerst bij een vriendje thuis. Dat was heel bijzonder want er werd toen wel wat met afstand naar ons gekeken. Die kinderen uit het AZC, daar speel je niet mee. Maar al snel volgden er meer speelafspraken bij andere kinderen. Bij mij werd er niet gespeeld, dat was een brug te ver en ik had ook geen speelgoed thuis.

In Leiden kwam ik in contact met vrijwilligster Myrthe. Ik raakte met haar aan de praat door haar honden die ze uitliet achter het terrein van het AZC. Ik mocht haar honden ook uitlaten, ze vertrouwde ze aan mij toe. Mijn zusje en ik logeerden met regelmaat bij haar. Haar huis was ons thuis.

Het heeft vijf jaar geduurd voordat het gezin weer herenigd werd. Wij woonden inmiddels in Zoetermeer, in een flat in Meerzicht. Het was voor mijn vader, die moslim is, moeilijk om bij de hereniging in Nederland te merken dat mijn moeder veranderd was. Het ging dan ook niet goed tussen hen. Ik ging in de buurt naar school, naar het Zwanenbos. Het was een kansarme school, met voornamelijk donkere kinderen. In groep zeven werd ik door juf Cyntia uitgekozen voor het mentorprogramma. Ik denk vanwege mijn geschiedenis. Ik moest veel alleen doen, ging zelf naar de oudergesprekken. En het was een lastige periode voor mij en ons gezin, onze ouders gingen uit elkaar.

- Esmael

Nu terugkijkend vind ik het bijzonder dat de mentoren, zelf ook jong en student, de tijd hebben genomen om met een kind op pad te gaan. Wij waren denk ik ook geen makkelijke jongens om mee te nemen. We zochten de grenzen op. Zij lieten ons zien, je gedrag heeft consequenties, er moet ook geluisterd worden en deelden ook persoonlijke dingen.

En wat zo mooi was, wij, Hossein en ik, stonden centraal in het contact. Er werd voor het eerst gevraagd wat wij wilden doen, er werd naar ons geluisterd.

Het was denk ik heel anders gelopen met mij als al deze vrijwilligers er niet in mijn leven waren geweest.

Hoe is het na de basisschool verder met je gegaan?

Na de basisschool startte ik op het Alfrink, maar daar werd ik na een jaar weer vanaf geschopt. Ik was weinig met school bezig en vooral aan het werk. Mijn vader stimuleerde dat ook. 'Werken is belangrijk om jezelf te kunnen onderhouden', zei hij.

Ik woonde in die tijd bij mijn vader in Oosterheem, hij had daar een kamer in een huis.

Intussen was ik gestart op het Erasmus op de mavo. Op het Erasmus was ik ook niet zo met school bezig, maar daar leerde ik mijn vriendin Jaimy kennen. Zij was een goede stimulans om mijn middelbare school af te maken.

Met haar vader sprak ik over studiekeuze. 'Waarom zou je accountancy gaan doen, terwijl je meer feeling hebt met cijfers. Volg je hart en ga bedrijfseconomie doen', was zijn advies. Ik heb uiteindelijk toch gekozen voor de veilige keuze waar werk in is te vinden en via mijn werk bij BDO de opleiding management accountancy op Nyenrode afgerond. En nu werk ik dus in de accountancy en geef ik één dag in de week les op Nyenrode!

Wat een mooie school- en werk carrière en mooi om te horen hoe mensen daar cruciaal in zijn geweest. Maar we hebben het nog niet over je politieke carrière gehad. Hoe ben je daar in terecht gekomen?

'Dat had een hele praktische oorzaak. Ik zat in een zaalvoetbalteam en toen ik 18 werd en studiefinanciering kreeg, had ik geen recht meer op de Zoetermeerpas. Ik kon niet meer voetballen omdat ik de bijdrage niet kon betalen. Ik vond dat zo oneerlijk. Christine, van Piëzo, zei: 'Ik kan dit niet voor je oplossen, maar ik neem je mee naar mijn politieke partij en dan leg je het daar maar voor.' Zo ben ik de politiek ingerold, als 18 jarige, eerst als fractie ondersteuner en nu al zeven jaar als raadslid.

Mijn drijfveer is om een bijdrage te leveren aan de stad en ervaringen te delen. Om ook de andere kant van migratie te laten zien en op deze manier een afspiegeling te zijn van de maatschappij, qua leeftijd en qua achtergrond.

Mijn geschiedenis heeft er voor gezorgd dat ik al heel vroeg verantwoordelijk was voor het reilen en zeilen in ons gezin. Als de vrijwilligers er niet waren geweest op de verschillende momenten in mijn leven, dan had het ook heel anders met mij kunnen aflopen. Ik had in de criminaliteit terecht kunnen komen, zoals de jongen in de wijk waar ik mee opgroeide. Ik heb veel geluk gehad en dat wens ik alle kinderen die zich bij Jong Perspectief aanmelden ook!